

ISSN 1843-9845

nr. 2 - ianuarie 2008

REVISTA AEPADO

www.aepado.ro

Asociația Europeană Pentru Apărarea Drepturilor Omului

Mai exista entuziasm?

Motto: „Entuziasmul. Imbold inconstient pentru saltul in necunoscut.” (Ovidiu Oana)

Din punctul meu de vedere, entuziasmul reprezinta expresia inconstienta a sinceritatii spiritualitatii interioare puternic influentata de ceea ce se petrece in mediul inconjurator.

In primul rând, tot ceea ce facem si toate persoanele cu care intram in contact au impact asupra starii noastre emotionale. De exemplu, orice felicitare, cearta, incurajare, observatie pozitiva sau negativa ne afecteaza psihicul intr-un fel sau altul.

Pe de alta parte, starea de spirit si implicit entuziasmul sunt influentate si de unele aspecte de natura fizica (starea de sanatate, reactiile adverse la conditiile extreme ale mediului ambiant). Astfel, daca temperatura de afara este foarte scazuta, buna dispozitie poate fi inhibata de senzatia de disconfort.

In ultimul rand, aceasta stare de exaltare a spiritului este una naturala si nici o schitare a sa nu reuseste sa fie o imitatie perfecta deoarece sunt de parere ca ochii ca oglinda a sufletului tradeaza acest lucru oricat de bine am incerca sa ne prefacem. Bineinteles ca deseori trebuie sa ne aratam entuziasmati din ratiuni ce tin strict de sociabilitate sau chiar de bun simt, in sa orice om cu o oarecare experienta de viata poate face diferenta intre aparenta si esenta.

In concluzie, entuziasmul este o stare involuntara ce ilustreaza celor din jur incantarea fata de o anumita situatie, conjunctura etc. asa cum lipsa acestuia indica contrariul.

BREZOIU Gabriel Andrei

Clasa a XI-a, Colegiul National de Informatica Tudor Vianu", Bucuresti
Liga Apararii Drepturilor Omului – L.A.D.O., Junior Achievement
<http://gabybrezoiu.blogspot.com/>

Aparentele

Ce sunt oare aparentele? Pot fi multe raspunsuri la acesta intrebare. Aparenta poate fi prima impresie pe care ne-o facem despre o persoana sau un obiect, poate fi o masca, un comportament pe care il adoptam pentru a insela, pentru a-i insela pe cei din jur si a obtine anumite avantaje, o masca pe care o purtam pentru a fi acceptati de un anumit grup, de anumite persoane sau poate fi o reactie de aparare, mergand pe ideea ca atata timp cat cei din jur nu stiu prea multe despre noi, nici nu ne pot rani.

Ce poti afla la prima vedere despre o persoana, ce ne spun totusi aparentele? Ne spun macar cate ceva despre alegerile acelei persoane, daca nu ne spun chiar ce este acea persoana de fapt. Putem intui ce doreste aceea persoana sa para, de ce vrea sa para asa si mai apoi cum este de fapt aceea persoana doar analizand ce obiective si dorinte are.

Sa luam primul caz. Persoane care doresc sa para alceva pentru a obtine avantaje personale. Daca iti adaptezi comportamentul in functie de ceea ce doresti sa obtii nu cred ca mai sunt multe de spus despre tine. O astfel de persoana merge pe ideea „scopul scuza mijloacele” si este adesea superficiala, scopurile sale sunt egoiste si persoana este una egocentrica. Cei care isi construiesc o masca pentru a fi acceptati de cei din jur sunt persoane care nu au incredere in ele, in ceea ce sunt, in ceea ce fac. Isi construiesc o anumita imagine si cauta compania si acceptarea celorlalti tocmai pentru a suplini aceasta nesiguranta, timiditate si frica. Cei din ultima categorie sunt cei care au trait o deceptie, un esec. Poate au avut prea multa incredere intr-un prieten care pana la urma i-a neglijat sau i-a tradat. Le este frica de o noua prietenie, le este frica sa fie din nou sinceri cu cineva, sa se deschida din nou in fata cuiva, sa fie ei insisi cu cineva tocmai din teama de esec. Oricare ar fi cauza aparentelor, exista aceleasi consecinte. Cel mai mare pericol atunci cand joci un rol si ti-l asumi, cand porti o masca in fata celorlalti este ca fara sa stii, fara sa simti, acea masca devine parte din tine. Tu nu mai poti fii altfel. Rolul jucat devine in final viata ta, fie ca vrei fie, fie ca nu.

Toti avem tendinta de a judeca dupa aparente, de a ne entuziasma in fata unei persoane care are aceleasi gusturi muzicale, vestimentare, care se uita la acelasi gen de filme, se distreaza in acelasi mod ca si noi, doar ca pentru o prietenie adevarata este nevoie de mult mai mult. Cu toate ca pare greu de crezut majoritatea oamenilor vor cauta la un moment dat realtii profunde, vor cauta o persoana care sa gandeasca ca si ei, sa simta ceea ce simt ei si sa aiba aceeasi conceptie despre viata ca si ei. Dar pentru a cunoaste o astfel de persoana trebuie sa fim noi insine, chiar daca asta implica riscul de a ne confrunta cu un esec sau de a fi raniti. Este mai bine sa stii ca nu esti acceptat pentru ceea ce esti tu de catre anumite persoane, decat sa te gandesti ce ar fi fost daca ai fi actionat asa cum simteai, daca erai tu insuti.

Deci pana la urma, pot sa va spun sa nu judecati dupa aparente, sa asteptati si sa incercati sa cunoasteti pe cineva cu adevarat si sa-i lasati pe ceilalti sa va cunoasca.

BUTNARIU Dana

Clasa a XI-a
Colegiul National de Informatica „Tudor Vianu”, Bucuresti

Misiunea dascalului in scoala interculturala

“O cautare incepe intotdeauna cu Norocul Inceptorului. Si se termina cu Proba Cuceritorului”.
Paulo Coelho, Alchimistul

Carierea mea didactica a debutat cu *Norocul Inceptorului*, la o scoala gimnaziala din Tecuci, unde am avut ocazia sa lucrez cu elevi de etnie rroma care invatau alaturi de elevii romani. M-am lovit de multe realitati sociale pe care mi-am dat seama ca le ignorasem oarecum: saracia, mizeria, analfabetismul. La toate acestea se adauga si discriminarea.

In calitate de profesor de limba si literatura romana responsabil cu modulul educatie interculturala, am avut misiunea de a facilita comunicarea intre aceste doua comunitati, de a-i ajuta pe copii sa convietuiasca fara conflicte, eliminand prejudecatile. Am cunoscut atat copii romani cat si copii rromi foarte inteligenti si foarte indemanatici, asa cum i-am vazut adesea si pe unii si pe altii certati cu bunul-simt sau chiar cu cele mai elementare norme de igiena.

Am avut de castigat din aceasta experienta: nu trebuie sa ne mai grabim sa punem etichete si trebuie sa fim mai deschisi spre alte culturi de la care putem invata cate ceva. Traim intr-o societate care se caracterizeaza prin diversitate, apartinem unor grupuri diferite din punct de vedere etnic, religios, cultural, lingvistic. Violenta ar trebui inlocuita cu incercarea de a-l respecta, de a-l intelege si de a-l accepta pe cel de alaturi.

In scoala interculturala, aceasta grea misiune le revine profesorilor, care de multe ori sunt nevoiti nu doar sa completeze, ci chiar sa corecteze educatia primita in familie de copii. Dascalii trebuie sa cunoasca foarte bine mediul din care provin elevii, sa intelega fenomenul sociocultural care transcende spatiul scolii. Oamenii sunt atat de preocupati de aspectele economice si politice ale vietii incat uita de educatie si de cultura. Jean Monnet, unul dintre fondatorii Uniunii Europene, afirma: “Daca ar fi sa o iau de la capat, as incepe prin cultura...”

Dascalul trebuie sa gaseasca cele mai bune solutii pentru administrarea concreta a diferentelor in randul elevilor in vederea valorizarii lor pedagogice. Copiii trebuie incurajati sa-si dezvolte anumite aptitudini de ordin artistic, sportiv, lingvistic etc. De asemenea, profesorul trebuie sa foloseasca metode educationale prin care sa se reuseasca valorizarea diversitatii culturale prin eliminarea prejudecatilor, promovarea dialogului intercultural intre elevi, prin valorizarea personalitatii fiecarui copil. Un roman il poate invata pe un copil rrom sa scrie mai bine in limba romana, dar si el poate invata de la acesta sa cante in limba rromani, de exemplu.

Cu toate acestea, misiunea dascalului nu este deloc usoara. Fara a folosi cuvinte mari si fara a fi idealist, profesorul trebuie sa faca fata realitatii care-l inconjoara. Poate ca cel mai dureros este faptul ca uneori se loveste ca de un zid de indiferenta elevilor sau chiar a parintilor, care nu inteleg rolul scolii si isi tin copiii acasa. Pare de neconceput, dar am intalnit parinti care fiind nevoiti sa faca o cerere, au declarat putin jenati ca nu stiu sa scrie. De aici necesitatea infiintarii chiar a unei scolii a parintilor. Acordand o importanta deosebita legaturii dintre elevi, parinti si scoala, profesorul are drept scop final integrarea competentelor interculturale in viata cotidiana a scolii si a comunitatii. E nevoie, ce-i drept, de multa rabdare, de tact, de intelegere si de empatie. Profesorul trebuie sa incerce sa promoveze prin educatie valori commune deoarece, asa cum afirma Claude Lévi-Strauss, “descoperirea altora reprezinta descoperirea unei legaturi, nicidecum a unei bariere”.

Deviza Uniunii Europene, Unitate in diversitate, nu este intamplatoare. Noi, romanii, din moment ce am intrat in aceasta mare familie, trebuie sa invatam sa respectam identitatea altor popoare. Cand spunem interculturalitate ne referim la comunicare, interactiune, schimb, reciprocitate, solidaritate. Pe acestea se bazeaza educatia interculturala. Mi-am insusit aceste principii si ma straduiesc sa le pun in practica alaturi de elevii mei, de la care uneori am si eu de invatat. Cunoscand o alta cultura, ajungi sa-ti descoperi si propria personalitate, sa o modelezi. Acceptandu-i si respectandu-i pe ceilalti fara prejudecati si fara a face discriminari, vom ajunge cu totii sa trecem Proba Cuceritorului.

Asistenta sociala a „Violentei in Familie”

Acest articol reprezinta un rezumat al lucrarii Asistenta sociala a „Violentei in familie”, lucrare care va fi publicata integral in cadrul numarului tematic al revistei AEPADO (pe tema “Violentei in familie”).

In aceasta lucrare am incercat sa privesc problematica asistentei sociale specifice in cazul violentei in familie, axandu-ma pe aspectele legate de problematica binomului agresor – victima si pe potentialul unei victime de a deveni la un moment dat, in functie de mediu si de caracteristicile sale bio-constitutionale, agresor. Interventia eficienta facuta la nivelul acestei deveniri din victima intr-un potential agresor poate stopa procesul, pentru a-l aduce in limitele unei familii in care violenta si agresivitate nu au ce cauta.

Femeia, ca victima, face parte din categoria persoanelor cu grad mare de vulnerabilitate datorita caracteristicilor sale bio-constitutionale si psiho-comportamentale. Prin traditie a beneficiat de un statut social inferior in comparatie cu cel al barbatului, ceea ce a expus-o la diferite forme de agresivitate si umilire acceptate de societate.

Urmand logica abordarii problemelor societatii romanesti in tranzitie s-a ajuns la firul rezolvarii situatiei copilului abandonat, la motivele abandonului, apoi la familia cu probleme sociale si in sfarsit la violenta in familie. Prin implicatiile si consecintele pe care le are acest fenomen atat asupra femeilor victime cat mai ales asupra copiilor acesta poate fi considerat un adevarat "cancer social". Urmarind fenomenul violentei domestice am ajuns la concluzia ca acordarea unui suport victimelor cu tot ceea ce implica acest lucru: asistenta in situatie de criza, consiliere sociala, psihologica si juridical, nu este suficient pentru a contribui la diminuarea fenomenului. Experienta arata ca originea violentei in familie si ceea ce o inradacineaza puternic este mentalitatea traditionalista care vizeaza si statueaza diferenta intre rolurile masculine si feminine.

In prima parte a lucrarii este tratata problematica asistentei sociale a violentei in familie prin prisma abordarilor de tip medical, psihologic si legislativ, iar in partea a doua a lucrarii este prezentat un studiu practic, studiu realizat in cadrul Penitenciarului Bucuresti – Rahova, in care mi-am propus urmatoarele:

1. sa urmaresc transformarea din victima in agresor la nivelul individului;
2. sa verific importanta familiei si a parintilor in viata unui copil;
3. sa identific gradul de importanta pe care il au cutumele la nivelul societatii;
4. rolul asistentului social in prevenirea violentei si a potentialului agresor in contextul familial.

Grupul de lucru este format din subiecti recidivisti (719), din care 287 (40%) sunt cu infractiuni violente (talharie, ultraj, vatamare corporala, tentativa de omor, omor, viol, proxenetism) si 432 cu infractiuni non-violente (furturi, infractiuni privind circulatia pe drumurile publice, infractiuni prevazute in legea de conservare a spatiului silvic).

Din grupul persoanelor private de libertate care au savarsit infractiuni cu violenta - 143 (20%) au savarsit infractiunea de omor. Din aceasta categorie fac parte 116 barbati (81,12%) si 27 femei (18,88%). Respectind principiul proportiilor, am constituit **grupul tinta format din 40 subiecti: 10 femei si 30 barbati.**

Tehnicile si mijloacele specifice interventiei asistentului social cu care am lucrat in partea de cercetare sunt:

- interviul
- chestionarul de evaluare socio-familiala
- observatia directa
- observatia indirecta
- convorbirile purtate cu specialisti si lucratori din unitate
- studierea documentelor (dosar medical de penitenciar, dosar de penitenciar, referat de evaluare psihologic, ancheta sociala de la primaria de domiciliu a detinutului, referat de evaluare psiho-socio-familial incheiat de Serviciul de Protectie a Victimelor si Supraveghere a Infractorilor).
- ecomapa.

Avand in vedere binomul victima – agresori, premisa initiala ca victima va fi potentialul agresor datorita carentelor afective din mediul familial in primul rand si rolul de prim rang pe care il are femeia in viata de familie (mai ales in cresterea, educarea si ocrotirea copiilor), am efectuat trei studii de caz pe trei femei care se afla in executarea unei pedepse privative de libertate in cadrul Penitenciarului Rahova.

Toate cele trei ipoteze de lucru au fost validate astfel:

1. Factorul determinant in transformarea victimei initiale in agresor este mediul de provenienta, in speta familia a fost prima ipoteza de lucru verificata, chiar din momentul culegerii informatiilor (interviu, chestionar de evaluare psiho-socio-familiala si studierea documentelor).

2. Comportamentul agresiv este un comportament invatat prin repetitie – un rol important avandu-l si mentalitatile existente intr-o anume epoca istorica si spatiu cultural. Lucrul cu lotul de studiu alcatuit din 40 subiecti scoate in evidenta aceasta premisa de la care am plecat in munca de cercetare.
3. Serviciile de asistenta sociala pentru victimele agresiunii in familie reusesc sa rezolve partial si doar secvential nevoile acestor persoane. Se impune deci o intensificare a acestor tipuri de interventii. Ipoteza este verificata de realitatea practica intalnita in cadrul Penitenciarului Rahova in care mi-am realizat cercetarea.

Orice interventie necesita obiective precise, constiente, fixate intr-un plan de interventie care sa atinga toate laturile vietii victimei, asa cum efectele violentei domestice ating toate fetele existentei victimei. O comunitate inteleapta nu-si poate permite pierderea unui individ, care reprezinta o resursa. Dar pentru a reprezenta o resursa, individul respectiv trebuie sa intruneasca cele doua mari tinte ale oricarei comunitati cu oricare individ al ei:

- sa fie capabil de o viata autonoma,
- sa fie capabil sa creasca noile generatii.

Aceste scopuri generale ale comunitatii cu oricare individ al ei se rasfrang in reabilitarea victimei prin cele doua obiective de termen lung care trebuie sa vizeze autonomia victimei si stimularea capacitatilor de a face fata problemelor si de a se adapta realist.

Exista un moment important in procesul de reabilitare a victimei, un moment care de obicei scapa interventiei, desi el ar putea forja capacitatea femeii de a trai autonom si de a-si rezolva problemele, constienta de resursele de care dispune: este vorba de trezirea dorintei de a pune capat inegalitatii dintre sexe. Mai mult inca, aceste resurse pot creste bazate pe sentimentul solidaritatii si al identificarii problemelor ei cu problemele celorlalte victime a violentei, pe constiinta ca nu este singura, izolata in nefericirea ei, ci ca impartaseste o drama traita de multe alte femei si ca toate au posibilitatea, dreptul, obligatia de a se smulge din situatie si a-si construi o imagine de persoana stapana pe viata si pe puterile ei. In momentul de nevoie in care, in cadrul serviciilor de sprijin, in refugiile pentru femei victime, ea intalneste alte femei victime, femeia traieste momente de comuniune cu celelalte, momente de efuziune care se constituie in factori de sprijin emotional, moral, inlaturandu-i sentimentul de rusine, izolare, stigma. Din nefericire, in momentul iesirii, pozitive sau negative, din aceste refugii ea ignora in general, existenta celorlalte femei, aflate in aceeasi situatie. Dar momentele ei de solidaritate cu celelalte femei aflate in aceeasi situatie ar trebui permanentizate intr-o conduita civica avand ca scop eliberarea femeii in general din situatia de dominare de catre elementul masculin. Caci aceasta forma de sclavagism modern general, aceasta desconsiderare a drepturilor omului, ingaduie aparitia violentei domestice in care sunt prinse nenumarate victime.

Deoarece fiinta umana este construita pe patru dimensiuni mari : bio-psiho-socio-culturala, orice problema de adaptare, de la boala la delincventa, atinge toate aceste dimensiuni, in proportie variabila. Violenta domestica este o problema de sanatate a persoanei dar este in acelasi timp o problema de sanatate sociala (Stark&Flitcraft,1996). Interventia, asadar va necesita o conjugare a serviciilor puse in slujba rezolvarii, a vindecarii.

Interventia este un proces dificil care incepe in momentul semnalarii unui caz de violenta domestica sau maltratatare a copilului si ia sfarsit in momentul reabilitarii si reinserarii sociale a victimei, ca individ cu drepturi depline al comunitatii ei, trecand prin procesul de punitie si reabilitare a agresorului precum si prin protejarea intereselor copilului.

DIACONU Carla Carmen
Psiholog – asistent social
Penitenciarul Bucuresti – Rahova

Stand-by vs. Turned-off!

Ledul de la televizor, ceasul de la cuptorul cu microunde, DVD – playerul care este pornit, dar nu ruleaza nimic – toate consuma curent electric. Asadar, cat curent se consuma in stand-by?

Toata lumea ar dori sa traiasca intr-un mediu sanatos si in acelasi timp sa beneficieze de produsele si serviciile tehnologiei moderne. De multe ori insa nu constientizam ca acest mod de viata poate afecta grav mediul.

Conform unui studiu realizat de *California Energy Comission*, peste 13% din curentul folosit de o gospodarie este consumat de aparatura aflata in moduri low-power (stand-by, hibernare – orice mod in care dispozitivul respectiv nu indeplineste nici una din functiile sale principale). Un alt studiu releva faptul ca generarea energiei folosite in stand-by, arunca in atmosfera 23 milioane de tone de dioxid de carbon in fiecare an, adica mai mult decat o fac 3,7 milioane de automobile.

Este interesant, nu? Dar daca ne gandim bine, cateva dintre dispozitivele electrice nu intra niciodata in stand-by, deoarece sunt legate la retele ce au nevoie de feed-bak constant (calculatoarele, robotii telefonici, telefoanele). Atunci ce se poate face? Calculatorul, imprimanta ar trebui sa stea inchise (de tot!), atunci cand nu sunt folosite. In plus, toate echipamentele IT ar trebui legate la un singur prelungitor, care sa poata fi intrerupt de la buton atunci cand acestea sunt inchise. Incarcatorul de telefon consuma chiar si atunci cand telefonul nu este pus la incarcare.

Deci, la baza activitatilor noastre sta un consum ridicat de energie, iar a risipi energie, reprezinta costuri platite pe termen lung. Si nu intotdeauna este vorba de rea vointa sau nepasare, de foarte multe ori cauzele sunt reprezentate de cunostinte insuficiente sau de interpretare gresita a informatiilor incomplete.

Asadar, este de datoria noastra sa participam la protejarea mediului prin mici schimbari, chiar daca acestea nu aduc modificari semnificative la factura de curent, dar se vor adauga efortului de a economisi energie.

DREHLUTA Silvia

Studenta, anul III

Facultatea Studii Economice Europene
Universitatea Romano-Americana, Bucuresti

Lupta impotriva discriminarii - pledoarie pentru o societate moderna –

Problematika discriminarii pare a se erija intr-un litigiu fundamental al societatii umane in contextul actual, atat pe plan international, cat si national. Din multitudinea de drepturi consacrate de-a lungul evolutiei normative, principiul non-discriminarii se evidentiaza ca un element armonizator al jurisprudentei, dar mai ales al "tendintelor juridice", manifestandu-se in general ca o "entitate suprastatala" ce impune statelor o afinitate spre egalitate, sub toate aspectele sale, in demersul de aplicare a legii.

In esenta, acest concept se rezuma la o egalitate de tratament intre indivizi, fapt ce s-a evidentiat necesar ca urmare a evolutiei divergente a societatii umane in perioade istorice sau zone diferite. Din cauza acestei diversitati conceptuale, eforturile de a determina originile inegalitatilor, pentru a putea ulterior proceda la o eliminare, au fost de cele mai multe ori zadarnice de o alegere deficitara a reperelor. Astfel, majoritatea filozofilor au cautat aceste origini prin raportare la omul modern, netinand cont ca acest tip de societate si regulile ce o guverneaza sunt artificiale; ele nu pot constitui un sistem de referinta, deoarece au un caracter relativ fata de factorii timp si spatiu determinati chiar de faptul ca in esenta sunt o conventie arbitrara a omului. In timp ce religia identifica aceste origini in vointa divina, *J.J. Rousseau* se indreapta spre omul "natural", individul ca entitate de sine-statoare, cel anterior crearii comunitatilor umane, constituind drept sursa primara a discriminarii necesitatea. Omul, din nevoia satisfacerii propriilor lipsuri materiale si spirituale, actioneaza in detrimentul celorlalti indivizi.

De-a lungul dezvoltarii societatilor, se diferentiaza *doua tipuri de inegalitate*: una naturala, determinata exclusiv de legile mediului inconjurator, ca de exemplu diferenta dintre indivizi data de varsta, de starile de sanatate, de forta corpului, si cea de-a doua calificata drept inegalitate morala sau politica. Aceasta din urma reprezinta adevarata discriminare pusa in discutie si, paradoxal, rezulta tocmai din activitatea omului, avand la baza liberul arbitru si implicit intelectul evoluat al fiintei umane. Aceste inegalitati primitive joaca astazi rolul de fundament al unor discriminari de profunzime ce constituie un impediment semnificativ in calea dezvoltarii sub aspect economic, politic, social si cultural, deoarece discriminare nu inseamna numai refuzul de a permite exercitarea unui drept legitim, ci si, in sens larg, o inegalitate de sansa, eliminarea oportunitatii de a valorifica resursele existente si a crea. In acest sens, un exemplu concludent este chiar cazul Romaniei referitor la domeniul economic, unde nu exista suficiente date privind discriminarea la locul de munca si, de multe ori, angajatii nici nu constientizeaza ca sunt supusi unor astfel de tratamente; de asemenea, angajatorii nu realizeaza faptul ca diferentierea in sens negativ a persoanelor din firma face ca acestea sa nu mai poata fi folosite la capacitatea maxima, ceea ce duce la pierderi financiare in activitatea sociala viitoare.

Odata surmontat impedimentul ideologiilor medievale, sclavagiste si mai ales in contextul secolului natiunilor, au avut loc primele schimbari majore in mentalitatea societatii. Desi au existat eforturi practice inca din a doua jumatate a secolului al XIX-lea, exemplul fiind cel al miscarilor de emancipare a femeii, codificari dotate cu forta juridica au aparut ulterior celui de-al doilea razboi mondial. Atrocitatile rezultate din dezideratul german al crearii unei rase superioare au reliefat nevoia unui text conventional prin care statele sa fie conditionate in sensul respectarii egalitatii intre indivizi.

La o prima analiza, in ciuda acelor inegalitati naturale, omul decide a pune bazele unui standard minimal de protectie; in consecinta, printr-o fictiune juridica, legea intervine in sensul acordarii unei egalitati de sansa si de tratament, societatea umana, drept compromis arbitrar, fundamentandu-se pe ideea unui cadru primordial unic. Luand in considerare caracterul conventional al societatii si al regulilor ce o guverneaza, se prezuma un acord tacit al statului si al individului, nu numai in demersurile de a asigura exercitiul deplin al oricarui drept legitim, ci si in acela de a combate orice ingerinta in aceasta exercitare.

Astfel, ca rezultat al contextului istoric mondial, prima codificare semnificativa a principiului non-discriminarii a avut loc la Paris, in 1948, prin elaborarea *Declaratiei Universale a Drepturilor Omului*, care prevede in articolul 1 un postulat general al demnitatii egale a tuturor fiintelor umane. Ulterior aceasta reglementare a fost reluata in alte instrumente normative, la nivel international, dar si regional precum: Conventia Europeana a Drepturilor Omului, Carta Africana, Carta Natiunilor Unite, Carta Drepturilor Fundamentale a UE.

Prin urmare, principiul nediscriminarii a devenit un principiu matricial al protectiei internationale a drepturilor omului ce presupune existenta normelor care prescrie egalitatea de tratament. Astfel, desi Conventia Europeana a Drepturilor Omului prevede acest principiu ca un element ce consolideaza protectia celorlalte drepturi inscise in textul conventional, CEDO nu ezita prin decizii precum cea din 23 iulie 1968 in *Afacerea lingvistica belgiana* sa impuna realizarea efectului util acordandu-i in acest mod o semnificatie autonoma. Data fiind aceasta, clauza de nediscriminare poate intra in joc chiar si in absenta incalcarii unuia dintre drepturile garantate; articolul 14 permite asadar cenzurarea discriminarii atunci cand intervine beneficierea de un drept respectat, extinzand domeniul de aplicare si asupra unor drepturi ce nu sunt explicit garantate.

Cu toate ca anterior CEDO considera inutil a se pronunta asupra plangerii de discriminare, daca fundament al litigiului nu era o inegalitate clara, in prezent se poate observa tendinta de a examina cu prioritate problema incalcarii articolului 14. Jurisprudenta recenta marcheaza mai ales o extindere remarcabila a domeniului de aplicare ca urmare a interpretarii constructive a Conventiei Europene a Drepturilor Omului ce contribuie la autonomizarea dreptului la nediscriminare; prin aceasta operatiune se reuseste o aplicare concreta si utila a mecanismului de protectie al CEDO. In plus, Curtea Europeana admite chiar un efect orizontal al articolului 14 si deschide calea unui control de compatibilitate a actelor private. Autonomia nediscriminarii rezulta de asemenea din interpretarea constructiva a articolului 26 din *Pactul International privind Drepturile Civile si Politice* realizata de CEDO, vizand legislatia nationala si impunandu-i statului sa nu adopte si sa nu aplice o lege al carei continut ar avea caracter discriminatoriu.

In ceea ce priveste modalitatile de aplicare a dreptului la nediscriminare, conventiile generale adopta un demers global, tinand seama de orice criteriu si intocmind o lista a motivelor. Pe langa sex, rasa, limba, religie, opinie, ascendenta, origine nationala, apartenenta la o minoritate, prin sintagma "sau orice alta situatie", se considera ca aceasta lista nu e limitativa. Principiul se aplica, de exemplu, si inegalitatii bazate pe orientarea sexuala sau schimbarea identitatii sexuale in conceptia extensiva a CEDO.

Viziunea asupra acestui concept a fost largita si mai mult in incercarea de a stabili anumite criterii ale discriminarii. In general, s-au conturat doua conditii cumulative pentru existenta inegalitatii de tratament: in primul rand distinctia facuta intre situatii similare sau comparabile; CEDO extinde aplicarea principiului si cand nu se acorda un tratament diferit unor persoane aflate in situatii diferite, determinand aparitia in sarcina statului a unei obligatii pozitive de a adopta o legislatie care sa stabileasca discriminari pozitive necesare exercitarii drepturilor consacrate de Conventie. In plus, se interzice si diferentierea indirecta ce poate exprima accesul inegal al persoanelor aflate in aceeasi situatie la diverse avantaje colective; in al doilea rand, lipsa unei justificari obiective si rezonabile, care sa urmareasca un scop legitim si un raport de proportionalitate intre mijloacele folosite si scopul vizat.

Pentru a concluziona, trebuie avut in vedere faptul ca a diferentia nu inseamna intotdeauna a discrimina, ci chiar prin prisma principiului egalitatii, presupune asigurarea unui climat similar indivizilor aflati in contexte cel putin comparabile. In acest sens, rolul mobilizator central apartine statului prin intermediul legii, insa succesul acestui demers este conditionat de mentalitatea populara, reglementarile avand ca scop instaurarea unui standard minimal.

GHEORGHILA Diana - Andreea

Studenta, anul IV

Universitatea Bucuresti, Facultatea de Drept

Membru "Parlamentul Tinerilor"

Romania, parte integranta a marelui puzzle cultural european

Motto: „Pe valurile lumii, ca si pe valurile marii,
nu plutesc decat acei care stiu sa inoate” A.C. Cuza

De-a lungul istoriei, populatia din spatiul carpato-danubiano-pontic a legat relatii economice, culturale si politice cu tarile europene. Dovada de necontestat raman coloniile grecesti de pe malul Marii Negre (sau Pontus Euxinus, conform denumirii latinesci): Tomis (actuala Constanta), Callatis (astazi Mangalia) si Histria.

In urma celor doua razboaie daco-romane (101-102 si 105-106), Dacia devine provincie romana. Acesta reprezinta pasul decisiv pentru latinizarea acestor tinuturi, primul pas in crearea poporului roman.

Astfel, atat ca pozitie geografica cat si ca geneza, poporul roman este european. Secolele s-au derulat cu repeziciune, vecinii deasemenea; pe teritoriul tarii noastre s-au perindat diverse populatii migratoare care au lasat urmele trecerii lor in spiritualitatea romaneasca.

Localizarea la confluenta a trei elemente de importanta economica foarte mare: fluviul Dunarea, Marea Neagra si Muntii Carpati, a determinat interesul celor trei imperii vecine: otomanii, rusii si austro-ungarii, fapt ce a ingreunat evolutia culturala si economica a tarii.

Cu toate acestea, data de 1 ianuarie 2007, a reprezentat un moment de maxima importanta pentru romanii de pretutindeni, clipa cristalizarii idealului de alaturare la marea familie europeana prin integrarea tarii noastre in UE.

Pentru implinirea acestui deziderat, guvernele ce s-au perindat la conducerea tarii dupa revolutia din decembrie 1989 au incercat cu greu sa stearga urmele lasate de regimul comunist pe imaginea Romaniei in strainatate. Demersurile au fost foarte dificile, inasa, astazi, obtinand ce ne-am dorit de atat timp, este timpul ca fiecare dintre romani sa-si aduca contributia pentru a arata Europei cate poate invata de la noi.

Pe parcursul timpului, romanii de seama s-au remarcat pe plan european si international in toate domeniile de activitate. In acest sens, ii amintim pe: Mihai Viteazu, *voievodul care a reusit pentru prima oara unirea celor trei frati sub o unica carmuire*; Mircea cel Batran, Stefan cel Mare si Iancu de Hunedoara, *simboluri de neclintit ale apararii credintei crestine in fata lumii musulmane*; initiatorii si sustinatorii Revolutiei pasoptiste, *personalitati cu o deschidere deosebita pentru cultura si valorile europene*; Mihai Eminescu, *„Luceafarul” poeziei romanesti*; si nu in ultimul rand, Nadia Comaneci si Gheorghe Hagi, *figuri emblematice ale sportului romanesc afirmat peste hotare*.

Odata cu aceasta integrare, portile catre Europa s-au deschis, iar deprinderea limbilor straine de circulatie internationala (engleza, franceza, spaniola, germana, etc.) in invatamantul romanesc faciliteaza fluxul de cultura si civilizatie intre Romania si Europa. Implicarea tinerilor romani in proiecte europene, schimburi de experienta profesionala si stransa comunicare in orice domeniu intre tara noastra si „surorile” ei de pe continent, sunt aspecte ce stau la baza integrarii culturii si civilizatiei romanesti in marea familie europeana.

Pana acum, proiectele romanesti din orice domeniu au avut un mare impediment: baza materiala. Odata cu aderarea la UE, comunitatea europeana ofera tarii noastre fondurile necesare punerii in aplicare a acestor proiecte in vederea ridicarii Romaniei la nivelul statelor dezvoltate din vestul Europei, pentru a fi un partener apt si de nadejde in orice domeniu ...

Principiul egalitatii de sanse ne arata ca toti avem aceleasi drepturi si libertati. Evident ca nu inseamna ca suntem la fel, iar sloganul Uniunii Europene ne arata acest lucru. „Unitate in diversitate”: un concept aparent complicat dar cu o profunzime gingasa a regasirii viselor noastre. Lacrimile se pot transforma in surasuri pricinuite reciproc, anotimpurile bucuriei isi astern trairea in mai multe arii. Nevoia de cunoastere capata o alta forma. Interactionarea umana poate atinge apogeul dezvoltarii unor idei diferite cristalizate intr-un scop comun.

Caracterele primordiale: respectul pentru libertate, democratia, egalitate, apartenenta, demnitate, toleranta, integritate, protectie si solidaritate coexista in materie cu particule si scantei. Reintregirea unor teritorii pe planul valorilor asigura o mai buna comunicare interpersonală si intersociala. Obiective precum pace, bunastare, libertate, securitate, justitie, dezvoltare durabila, progres stiintific, solidaritate, pastrarea si potentarea patrimoniului cultural si etnic mocnesc intr-un foc continuu si au la baza egalitatea de sanse dintre oameni.

Pe un cer atat de albastru, douasprezece palpairi stralucitoare pierdute intr-un cerc perfect dar fiecare cu originalitatea ei simbolizeaza fundamentul implinirii si al unitatii. Intr-o colectivitate putem accede la realizarea unui model arhetipal ce prevede nevoia de apartenenta, coeziune si stabilitate. In apararea conceptelor, sufletele se lumineaza iar inimile surprind emotii circulare. Multe unghiuri ascund noi perspective. Rezolutia sentimentelor e atat de valoroasa. Multitudinea apasa pe vibratiile energetice. Culori diferite, rasaritul de soare mereu in alte locuri, ploii cand mai calde, cand mai reci, monumente uneori mai sobre, alteori nu, anotimpuri mai vesele, sau mai triste, ganduri cenusii sau albastre, traditii diverse, melodii sau versuri, arta mai mult sau mai putin abstracta, stele cazatoare sau glaciale, norii

iluzorii sau orizonturi aparent marginite, frunze palide, foste urme ale trecutului roiesc în jurul timpului reflectat prin nisipurile curgând în căutarea unei longevități spirituale, ideale, morale.

Unitate în diversitate semnifică topirea curcubeului în viziuni colective. Așa cum firicele de iarbă sunt mângaiate de picăturile de rouă când dimineata se trezește așa și noi, ființele, suntem rasfătate de atasamentul ideilor oferite de ceilalți pentru noi începuturi.

Literele se pierd pe hârtie, gândurile în ale noastre minți, acțiunile în pecetea vremii. De aceea este necesară o continuitate, o înlanțuire a ramurilor ce pot da naștere mereu la noi muguri. Speranța dăinuie în fiecare dintre noi, dar numai noi putem stabili acea unitate ale cărei caramizi se zidesc cu ajutorul răbdării, tenacității, în aplicarea ideilor reușind performanța de a crea o multitudine artistică arhitecturală. Diversitatea se conturează de mult timp prin originalitatea individuală dar construirea unei unități, unei piramide necesită un suflu plin de căldură sufletească, imaginație, ambiție, nevoia de împărtășire pornind de la o temelie psihologică colectivă solidă.

Sub viziune eminesciană se creează unitate într-o diversitate foarte profundă: „într-un spațiu închis ca fără margini nu este o bucată de a lui oricât de mare ar fi numai o picătură în raport cu nemărginirea? Asemenea, în eternitatea fără margini nu este orice bucată de timp oricât de mare sau oricât de mică, numai o clipă suspendată? Ca pădurea într-un sambure de ghindă și infinitul asemenea ca reflectarea cerului instalat într-un strop de rouă.”

Raportând la nivel temporal unitatea, stabilitatea structurilor o putem găsi în diversitatea formelor de manifestare. Sloganul Uniunii Europene are rolul de interpretare a viziunilor în perspectiva neutră de apropiere a oamenilor punând în lumină reflecțiile acestora, încercând să stabilească o simbioză armonioasă, de receptare a gândurilor.

Pentru a fi în stare să întemeiem o legătură, avem nevoie de un strop de afecțiune, visare, ambiție și realism. Aveți răbdare în clipe de argint. Pierdeți lacrimi de bronz pe al vostru chip. Adio papusilor de porțelan. Treziți-vă inimi târzii! Putem crea unitate în diversitate într-un ritm continuu, topind individualismul egoist și contribuind la editarea valorilor pe bolta cerească a mentalității umane.

Cuvintele nu se vor pierde precum frunzele aramii într-o zi de toamnă. Aprofundarea ideilor într-un cerc va dezvolta ideea în sine. Drapelul Uniunii Europene și motto-ul acesteia aduc imperfecțiunea la atingerea stării colective a perfecțiunii.

Scopul motto-ului este de a răspunde la trei provocări majore: aducerea cetățenilor, în primul rând a tinerilor mai aproape de modelul și de instituțiile europene, organizarea politicii și a spațiului politic european într-o Uniune largită și transformarea Uniunii într-un factor de stabilitate și într-un model de urmat, data fiind noua arhitectură multipolară a lumii.

Reîntregirea familiei europene prin integrarea României în UE reprezintă un moment de aur al istoriei noastre. A sosit timpul ca europenii să cunoască bijuteriile țării noastre: peisajele unice din Delta Dunării, zone montane nealterate încă de civilizație, frumusețea litoralului românesc, „perlele” Carpaților cu panorame de neuitat ... De asemenea, nu trebuie omise calitățile specifice românilor: ospitalitatea, patriotismul, respectul pentru tradiții și obiceiuri, bună dispoziție și contribuția acestora continuă la cultura și civilizație...

BREZOIU Gabriel Andrei

Clasa a XI-a

Colegiul Național de Informatică Tudor Vianu", București

Liga Aparării Drepturilor Omului – L.A.D.O., Junior Achievement

<http://gabybrezoiu.blogspot.com/>

Profilul elevului modern

“Nu poți învăța un om, îl poți doar ajuta să învețe”

Galileo Galilei

Ne plângem cu toții de o realitate a școlii din zilele noastre: în general, elevul nu mai învață; dacă poate să prindă informația din zbor este bine, altfel nu încearcă să depună niciun efort. Educat în mare măsură de televizor, de unde preia false modele, *nu mai are timp* și pentru pregătirea lecțiilor. Foarte frecvent apelează la Internet, iesind fără prea mult efort din impas. Referatele luate de-a gata sunt semnate fără să fie macar citite. Elevul refuză să mai gândească, fiind bombardat în mod sistematic de informații pe care le consideră inutile. Putini elevi sunt dotori să muncească în plus, majoritatea multumindu-se cu ceea ce *prind* în clasă.

Parinții care se mai ocupă de copiii lor amintesc mereu de *adeverata școală de altădată*, declarând că *acum nu se mai face carte ca pe vremuri*. Și asta pentru că *tineretul de azi nu mai știe ce-i respectul față de profesori, dacă nu primește o palmă după ceafa...* (metoda educativă folosită frecvent pe vremea lor, combatută vehement în zilele noastre). Alți părinți au

devenit indiferent, fiind copleșiti de grijile cotidiene, și uitând că sunt responsabili de educația copiilor, căci *la urma urmei, la ce mai folosește să ai atata școală?*

Între conservatorismul sau indiferența părinților și nonconformismul tinerilor, "pedagogii de școală" nouă au un drum greu de parcurs... Cum poate fi trezit interesul elevilor pentru învățatură? Răspunsul vine chiar de la ei. Iată opinia unui elev care și-a spus totul pe site-ul www.didactic.ro:

"Astăzi am intrat și eu pe site, ca un mic intrus.

Sunt elevul român cel plictisit de metodele învechite de predare, sunt elevul român care în fiecare oră scrie și scrie după dictare și învață prea puține lucruri interesante...

Dragi profesori, vă rog din suflet, încercați în fiecare zi să ieșiți din tipare pentru că la școală noi trebuie să învățăm în primul rând să ne descurcăm în viață. Încercați să ne învățați ceea ce avem nevoie cu adevărat pe mai departe și într-un mod cât mai plăcut și atractiv.

Uitați de manual în timpul orei; ora trebuie să se desfășoare cu manualul închis și cu discuții libere între elevi și profesori.

Deocamdată atât am avut de zis, în legătură cu felul în care am vrea noi să se desfășoare orele.

Numai bine!"

Adevărul este că elevul simte nevoia să se exprime, încearcă să atragă atenția asupra lui. Cu toate acestea, orarul prea încărcat și lecțiile în care este bombardat cu informații nu-i permit să-și spună punctul de vedere, ajungând să se refugieze în lumea sa nonconformistă în care totul este *cool*.

Elevul modern este îndrăzneț și inteligent, dar nu-și valorifică potențialul intelectual, așteptând pasiv să gândească altcineva pentru el, abandonând prea ușor în fața provocărilor. *Nu știu* sau *nu pot* sunt cuvinte care demonstrează că elevul nu are prea mare încredere în forțele sale. Este în pericol să ajungă un semianalfabet, nu pentru că nu știe să scrie și să citească, ci pentru că nu știe să valorifice informația pe care a primit-o.

Dezideratele elevului de azi impun restrângerea drastică a expunerii *ex cathedra* a cunoștințelor (cu alte cuvinte a predării de informații teoretice), ba chiar eliminarea ei definitivă. Necesitatea găsirii unor metode mai eficiente de învățare a apărut cu mult timp în urmă. Ideea unei "școli noi", după cum o numea *N. Moiseșcu*, nu era altceva decât prima variantă, experimentală la vremea aceea, a actualului sistem de învățământ. Astfel, pedagogul sintetiza normele pedagogice folosite sub denumirea generică de "școală activă, în care elevul observă cu simțurile sale, descrie cu vorbele sale, gândește cu mintea sa, întrucât lecția întreaga sau aproape întreaga este opera sa". Echipele guvernamentale din ministerul de resort de început de secol XX au considerat că aceste tendințe de inovare a învățământului îi transformă pe elevi în simpli "cobai". Iată că la început de secol XXI *școală nouă, activă*, a devenit o necesitate.

Dacă în învățământul tradițional rolul profesorului era unul esențial, el punând la dispoziția elevului cunoștințele acumulate, în cel modern accentul cade pe cunoștințe și pe modul subiectiv în care copilul le dobândește. Astfel, școală trebuie să devină o parte din viața elevului, iar profesorul un confident, un partener de studiu de la care elevul are mari așteptări.

Modelul care îl plasează pe elev în rolul central reflectă necesitatea ca profesorul să-și concentreze atenția atât asupra elevilor, cât și asupra procesului de învățare. Elevul modern este atras de învățarea activă, prin care are ocazia, asumându-și un grad înalt de responsabilitate, să-și identifice propriile obiective educaționale, să-și găsească surse informative și să-și construiască propriul sistem de cunoștințe bazat pe acele obiective personale anterior identificate. În loc să primească în mod pasiv informația, elevul îndeplinește anumite sarcini care îl vor conduce la înțelegere și învățare.

În școală modernă profesorul trebuie să-l ajute pe elev să devină mai responsabil, mai interesat de propria instruire, căci "a învăța pe copil nu înseamnă să-i dai adevărul nostru, ci să-i dezvoltăm propria gândire, să-l ajutăm să înțeleagă cu gândirea lui lumea." (*I. Cerghit*)

CAPRIS Mihaela – profesor
Grupul Școlar „Elena Doamna”, Galați

Tiganii, o problema romaneasca

Mircea Cartarescu: "Cât de ușor e să pui toată imaginea proastă a României în lume pe seama tiganilor!" Să te tot lamentezi în privința confuziei pe care străinii o fac între români (cetățeni onorabili, pasnici, muncitori, plini de toate virtuțile strămoșești) și țigani, „nățiunea înlocuitoare”, cum apare în bancurile noastre tampite și rasiste. De fapt, problema tiganilor în România se datorează politicii românești față de ei, și nu „inferiorității lor rasiale”.

Poate-ar trebui reamintite din când în când rădăcinile istorice ale acestei probleme. Românii din Muntenia și Moldova i-au robit pe țigani acum câteva sute de ani și i-au legat de glie. Au fost singurii din Europa care au procedat

astfel. Din starea lor fireasca de nomazi, tiganii au fost constransi sa se aseze pe mosiile proprietarilor lor. Din starea de oameni liberi, au fost transformati in vite vorbitoare, asemenea sclavilor negri americani.

Timp de cateva sute de ani au fost cumparati si vanduti, familiile lor au fost despartite, copiii de mama si femeile de barbati, tinerele au fost violate constant de proprietarii lor, „cioroi” au fost tinta dispretului si a discriminarii generalizate. Un cutare voievod ii suia-n copac si-i doboroa cu sagetile: numea asta vanatoare de ciori. Legati de glie si prasiti ca animalele, tiganii din Tarile Romane s-au inmultit aici mai mult decat oriunde in Europa. Noi am creat, deci, problema noastra tiganiasca.

E vina noastra istorica. Mai mult. Siliti sa devina sedentari si sa munceasca pamantul, tiganii si-au uitat ocupatiile traditionale. Au incetat sa mai fie caldarari, aurari, muzicanti, ursari, lingurari, etc. Au devenit in schimb agricultori lenesi si indolenti, cum au fost intotdeauna toti sclavii. Cum sa muncesti cu ravna cand nu muncesti pentru tine? Cand ori muncesti, ori nu muncesti, aceleasi bete le iei pe spinare?

Cu timpul, tiganii au devenit o masa amorfa, degradata, care abia-si mai amintea de fosta libertate. Au devenit lasi, clevetitori, betivi, artagosi, plini de boli si de pacate. La fel se intampla cu toti robii, oriunde-ar fi ei pe lume. Tinerii cu sange fierbinte au continuat sa se razvrateasca in felul lor: au furat cai, au jefuit, au falsificat bani, au violat, au omorat. Tinerii romani lipiti pamantului din aceeasi vreme nu faceau altfel: luau calea haiduciei, devenind hoti de codru.

Paradoxal, lovitura de gratie data de noi acestei populatii stravechi a fost eliberarea tiganilor din robie, in urma entuziasmului pasoptist al noii elite romanesti, filo-occidentale, din secolul al XIX-lea. Nu e prima data-n istorie cand umanitarismul a dus la catastrofe teribile. Tiganii robi au fost adunati in fata a sute de conace de boieri luminati si li s-a spus: „Fratilor, de-acum sunteti liberi! Duceti-va unde vedeti cu ochii”.

E de neimaginat dezastrul uman pe care l-a provocat aceasta „dezrobire” lipsita de cea mai vaga urma de pregatire logistica si psihologica. Sute de mii de tigani au devenit deodata liberi sa moara de foame. Pusi pe drumuri fara bani, fara haine, fara mijloace de trai, fara o credinta, fara o cultura, doar cu omenescul gol-pusca din ei, curand au infundat in masa puscariile. Nimeni nu stie cati au pierit atunci de atata libertate. Si cati au pierit pana azi.

li tot injuram pe tigani, dar ce-am face in situatia lor? Cum e sa te nasti tigan, sa traiesti tigan, in mijlocul unui popor care te uraste si te dispretuieste? Sa zicem ca treci de handicapul cultural ca te-ai nascut intr-un mediu mizer si nenorocit, ca taica-tu e vidanjor si maica-ta spala scarile, ca fratii tai sunt in puscarie, ca la scoala ti-au gasit paduchi in cap si te-au izolat de toti ceilalti copii, care rad de tine, ca nu e niciun copil cu pielea intunecata desenat in abecedar. Sa zicem ca ajungi la maturitate un muncitor cinstit, la fel ca toti ceilalti. O sa ti se zica vreodata altfel decat „ba, tigan”? N-o sa ti se scoata pe nas, in veci, la cea mai mica ocazie, ca „tiganul, tot tigan”? Or sa te angajeze vreodata la fel ca pe romani? Or sa aiba vreodata incredere-n tine?

lesi din mocirla ta cu un efort supraomenesc, ajungi o intelectuala. Vei fi vreodata altceva decat o „tiganca imputita”? Ajungi inginer, cantaret, doctor: n-o sa te trimita ministrul de externe (era sa scriu „de extreme”) in pustiul Egiptului? Si-atunci cum sa nu turbezi, cum sa nu inchizi acest cerc vicios in care ne zbatem: ma urasc pentru ca sunt rau, si sunt rau pentru ca ma urasc...?

Ne revoltam cand strainii ne vad ca pe un popor de infractori. Dar noi insine ii privim pe tigani in exact acelasi fel. Si prin asta ii silim sa fie asa. Cu atitudinea noastra rasista fata de ei si cu totala pasivitate a statului, a Bisericii, a tuturor celorlalte institutii, fata de aceasta problema, subliniez, romaneasca si nu tiganiasca, perpetuam de fapt drama intalnirii celor doua etnii. Ducem mai departe peste secole mizeria si delincventa din partea lor, dispretul si ura din partea noastra, impletite in acelasi cerc vicios. Si totul se plateste pana la urma, cum se vede in episodul nefericit de la Roma.

NEAGU Luiza

Studenta, anul I, specializare: Jurnalism
Universitatea „Dunarea de Jos”, Galati

In cautarea fericirii: ideal sau realitate

Ce este fericirea cu adevarat? Un vis al omenirii sau o realitate? *William Bennett* o asemana cu o pisica: “daca incerci sa o ademenesti sau sa o chemi, te evita cu indarjire; nu va veni niciodata. Dar daca nu ii acorzi nici un pic de atentie si iti vezi de treaba, o vei gasi frecandu-se de picioarele tale si sarindu-ti in poala.” Sau poate ca este un fluture, care, “atunci cand este urmarit, este intotdeauna la un pas de a fi prins, dar daca stai linistit, se poate aseza pe tine.” (*Nathaniel Hawthorne*)

Este un trifoi cu patru foi: greu de gasit, dar si mai greu de pastrat. Si totusi... Lucrurile cele mai importante au fost realizate de persoane care au avut puterea sa-si infrunte temerile, au avut taria curajului in suflet si flacara sperantei in priviri. Au crezut in fortele proprii si au gasit fericirea. “Imposibilul” nu este un fapt. Nu este o opinie, nici o declaratie.

Este doar un cuvânt în aparență impunător, folosit tot timpul de către niște persoane care au hotărât că este mai simplu să traiască în lumea în care le-a fost dat să traiască în loc să descopere puterea pe care o au ca să o schimbe.

“Imposibilul” este o provocare, un lucru temporar, o barieră pe care toți o putem sparge. IMPOSIBIL NU ESTE NIMIC. NIMIC NU ESTE IMPOSIBIL. Dacă îndrăznim să visăm la lucrurile care ar putea să ne facă fericiți de ce n-am avea curajul să încercăm să ne îndeplinim visele? De ce să nu visăm la ceea ce vrem să visăm? De ce să nu mergem acolo unde vrem să mergem? De ce să nu fim ceea ce vrem să fim? Avem o singură oportunitate pentru a face tot ceea ce vrem și ne propunem. De ce să nu îndrăznim să fim fericiți? Universul este infinit, iar infinitul este destul de mare pentru a se putea îndeplini toate posibilitățile. Și atunci, ce ne oprește din calea fericirii? Obstacolele? Un vechi provverb chinezesc spune că *obstacolele sunt create de noi înșine și, astfel, necesită să fie înlăturate tot de către noi înșine*. Vom avea oare destul curaj? E de ajuns să ne uităm lângă noi: dacă prietenii și familia noastră sunt acolo, totul va fi bine.

Să fie oare adevărat că fericirea nu există? Să fie doar un ideal? Un fel de Fata Morgana pe care toți o cautăm? Și oare nimeni nu a reușit să prindă acest fluturas la care visăm toată viața noastră? Chiar în acest moment, undeva pe glob, cineva da tot ce-i mai bun din el. Ce s-ar întâmpla dacă i-am urma exemplul? Am fi cu un pas mai aproape de ceea ce ne dorim atât de mult. Sufletele mari au voință, cele slabe doar dorință. Tu câtă voință ai?

Dar, de ce să ne plângem că nu găsim fericirea când ea este atât de aproape de noi? “Este un sirag de plăceri marunte.” (*Charles Baudelaire*). Nu simțiți că vi se umple inima de bucurie când vedeți soarele răsărind în fiecare dimineață? Câți dintre noi n-am visat cu ochii deschiși, privind cerul presărat cu praf strălucitor de diamante sau cine nu s-a relaxat auzind cântecul pasărilor, într-o însoțită zi de vară, în parc? Prima ninsoare, natura, razele blande ale soarelui, amintirile frumoase, un zambet, un prieten, un sarut... Sunt atâtea lucruri care ne pot face fericiți, trebuie doar să privim mai atent și să ne deschidem sufletul. Când vei fi cu adevărat fericit cu ceea ce ai, soarele va străluci numai pentru tine, viața îți va zambi, mii de porumbei își vor lua zborul din colivia sufletului tau.

Am cunoscut un om sărac, orb, dar care își găsea fericirea în adierea vantului pe chipul său, se bucura ca un copil de parfumul florilor. Și am mai cunoscut un om perfect sănătos, bogat, dar care nu se bucura de nimic. Tot timpul se credea nefericit. Până când, într-o zi, i s-au furat până și perdelele de la geamuri. Și totuși, atunci s-a bucurat pentru prima dată de lumina lunii care îi intra pe fereastră. Cine e cel mai fericit? Cel care în ciuda problemelor sale se poate bucura de viața sau cel care are totul și crede că n-are nimic? Cine e mai castigat? Un sărac cu bogății spirituale sau un nefericit om bogat care nu știe să-și traiască viața? Oare aduc banii fericirea? Cel mai fericit nu este cel care are ce-i mai bun din toate, ci acela care știe să ia ce-i mai bun din tot ce-i iese în cale....

Mahatma Gandhi spunea că “fericirea este armonia dintre ceea ce gândești, ceea ce spui și ceea ce faci”, dar cel mai important este să-ți asculti inima. Minteă îți poate juca feste, dar calea spre fericire este cea a inimii. Persoanele cu inima deschisă și speranța în suflet pot pasi pe carare cu fruntea sus. Viața este ca un roman pe care îl scrii în felul tău. Tu ești autorul, iar fiecare zi este o nouă pagină...este o călătorie, nu o destinație. Dar, până și călătoriile de mii de kilometri încep cu un singur pas. Trebuie doar să avem curajul să îl facem.

Am văzut un bărbat în vârstă de 92 de ani, barbierit proaspăt, pieptanat îngrijit. Pleca la ora opt dimineața spre azil. Sotia lui, în vârstă de 70 de ani, nu de mult s-a stins din viață, și, din acest motiv, bărbatul simte că este nevoit să plece de acasă. În timp ce mergea spre lift, infirmiera îi povesteste pe scurt cum anume este camera lui, ce culoare au perdeaua și cuvertura de pe pat, ce are în camera:

- Îmi place foarte mult, spuse el. Era încântat că un copil de opt ani, care primește prima lui camera separată de cea a părinților.

- Stimată domn, încă nici nu ai văzut camera, așteptați un pic înainte să vă pronunțați, răspunse infirmiera.

- Nu are nimic dacă nu am văzut-o încă. Fericirea nu este dependentă de ceva anume. Eu aleg fericirea în mod independent. Faptul că îmi place sau nu, nu depinde de mobilier sau de decorații, ci depinde de cum vreau eu să o vad. Pot să iau decizia să-mi petrec ziua în pat, să încerc să număr câte extremități sau componente ale corpului meu nu funcționează cum ar trebui sau mă dor; sau pot să multumesc cerului pentru tot și pentru că mă pot misca. Fiecare zi este un cadou, dacă pot să-mi deschid ochii, mă concentrez pe amintirile frumoase, amintiri pe care le-am adunat de-a lungul vieții mele.

Sfatul meu este să aduni multă, multă fericire și amintiri frumoase în sufletul tău.

La fel ca și bătrânul ar trebui să ne canalizăm atenția asupra lucrurilor plăcute din viața noastră, să cautăm acea persoană care să ne facă inimă să zâmbească. Este suficient un zambet pentru a se face lumina într-o zi întunecată. Nu există loc unde speranța să nu poată alunga norii gri de ploaie sau umbrele întunecate. Nu există munte pe care să nu îl poți urca, oricât ar fi de abrupt, mergi pas cu pas. Mai devreme sau mai târziu vei ajunge în varf.

Aminteste-ți că atunci când te-ai născut, tu plangeai, iar ceilalți zâmbeau. Traiește-ți viața astfel încât atunci când se va sfârși, tu să zâmbești.

Atunci când vi se pare că nu mai e nici o speranță, când cerul devine mai întunecat, înseamnă că, în curând, va iese soarele. După furtuna, curcubeul fericirii se arată mereu.

Fericirea este un vis. Visele devin realitate. Realitatea esti tu insuti. Priveste spre cer si vei vedea mii de stele...dorinte care ti s-au indeplinit...stelute care stralucesc puternic precum diamnatele...ele sunt visele tale, care, mai devreme sau mai tarziu, vor deveni realitate. Si mai sunt si acelea care inca nu s-au nascut. Pentru ca omul cat traieste, viseaza...cat viseaza, spera...cat spera, este fericit. Caci speranta moare ultima. Daca nici ea nu mai e, nimic nu e. Ne ridicam privirea...steaua straluceste...straluceste pentru noi...si, dintr-o data, suntem fericiti.

POPA Diana

Clasa a IX-a

Colegiul National de Informatica "Tudor Vianu", Bucuresti

Imitatie atrofieaza creativitatea

In societatea actuala se cultiva imitatie. Din dorinta de a obtine facil succesul, oamenii renunta la aspecte definitorii ale personalitatii lor si adopta clisee prescrise pentru a ajunge in varful ierarhiei sociale! Imitatie lipsita de ratiune duce la snobism! Este benefic sa copiem cu discernamant aspectele pozitive din viata sociala care ne ajuta sa ne imbunatim sau amelioram conditia! Dar cand ai o varsta respectabila si un anumit nivel de educatie, nu-ti permiti sa-ti pui un cercel in buric, fiindca au succes cei care il poarta!

Este dreptul omului cinstit sa-si doreasca prosperitatea, sa imite pe cei care au reusit, dar sa copieze original si selectiv modelul, inlaturand aspectele negative. O avere consolidata pe bunuri jefuite de la semeni este sinonima cu nenorocirea. Exemplele pot continua. O fusta mini face minuni pe un trup perfect si devine o oroare cand expune picioare groase si butucanoase! La fel este si cu limbajul. Este penibil sa auzi vorbind public, fara inhibiti si fara pudoare despre sex un domn respectabil sau un batran care abia se deplaseaza!

Dar si originalitatea este taxata uneori drept "ciudatenie" sau "prostie". Intr-o colectivitate, daca incerci sa fii tu insuti, ti se va repara "ca nu esti ca toata lumea"! Vei fi privit cu suspiciune daca nu te vei implica in discutii marunte si vei prefera sa asculti tacand. Imitatie adoptata in masa devine astfel forma de autoaparare a individului! Cand esti asemenea celorlalti nu mai esti monitorizat, criticat, in permanenta pus sub observatie!

Un lucru este cert: a-ti impune sa copiezi un model care nu ti se potriveste sau nu-ti place, inseamna a-ti traumatiza constiinta si personalitatea! Plagiatul este o frauda si in viata de zi cu zi, nu numai in arta! Daca-mi place o idee pot sa o valorific in mod original, nu sa i-o smulg creatorului si sa imi asum meritele! Plagiatorii seamana cu cei care toata vara stau la racoare, merg in concedii pe taramuri exotice si constata tarziu ca vine iarna si au nevoie de hrana. In acel moment se napustesc sa jefueasca fara rusine gradinile celor care au trudit sub soarele arzator!

Asta nu inseamna ca de dragul originalitatii trebuie sa te afli intr-un conflict permanent cu cei din jur, dar nici sa sacrifici ceea ce ai mai valoros, de dragul multimei! Prin imitatie se impun stereotipiile si se creeaza o monotonie suparatoare. Originalitatea inseamna grad mare de toleranta constructiva, diversitate si creativitate! Este mai comod sa copiezi, decat sa emiti, dar oamenii se deosebesc de computere tocmai prin capacitatea inepuizabila de a emite idei noi si solutii, de a gandi constructiv (lasati-ma sa pornesc de la premisa de nevinovatie a omului si sa idealizez!). Atrofiarea creativitatii se face uneori cu acordul tacit al institutiilor! Imi dati voie sa ma gandesc la scoala? Acum ies "pe banda rulanta" avocati, profesori, economisti si actori! Unii respira usurati ca au scapat de lucrarile de diploma, altii le cumpara gata redactate sau isi cumpara nota de 10! Cine este cel pacalit?

Avem specialisti mediocrii in toate domeniile, fiindca admitem imitatie si plagiatul si acceptam ca sa se cumpere cu bani competente si pregatiri profesionale! Este inadmisibil ca dupa mai multi ani de studiu intr-un anumit domeniu, absolventul sa nu fie in stare sa realizeze o lucrare pertinenta, avand la dispozitie biblioteci intregi, baze generoase de date, avand posibilitatea de a alege tema si beneficiind de suficient timp! Dar daca ar avea de facut o lucrare in fata comisiei de examinare, fara surse de inspiratie, intr-un timp limita si pe o tema surpriza?? Nu credeti ca asa s-ar realiza adevarata triere a specialistilor?

STAN Elena - profesor

Grup Scolar Maneciu, judetul Prahova

Protectia sociala

Notiunea de protectie sociala este bivalenta: ca individ trebuie sa ma simt in siguranta in mijlocul celorlalti actori sociali, dar sa mi se asigure si corectitudinea institutiilor manageriale, administrative, juridice si culturale care presteaza servicii in interesul contribuabililor! Protectia sociala devine sinonimul echitatii sociale, in sensul generos al cuvantului! Echitate sociala perfecta nu exista, termenul este usor utopic pentru ca raspunde unor exigente diferite si niciodata notiunile de adevar, dreptate, nu vor fi definite si percepute identic de toti actorii sociali!

Pare ciudat, dar a trai in societate este ca si cum ai expune o opera de arta privirilor. Aprecierea operei este o chestiune de gust, emiterea unor judecati de valoare privind ceea ce ne inconjoara se face in functie de educatie, de satisfacerea nevoilor si exigentelor personale! O hotarare care pentru mine inseamna infaptuirea unui act de dreptate sociala, pentru alti parteneri de scena poate reprezenta amenintarea pozitiei lor, atentat la bunastarea si confortul acestora!

Ciudat este ca in campaniile electorale se propovaduiesc notiuni utopice: se promite echitate sociala perfecta, desi nu exista, politicienii se declara in slujba cetatii si a alegatorilor... Nu as vrea ca rationamentul meu sa sune a slogan comunist, dar nu se asigura protectie sociala elementara, din moment ce oamenii care muncesc cu adevarat si din greu, au salarii derizorii, iar cei care conduc, coordoneaza si exploateaza sunt retribuiti cat 20 de muncitori! In acest caz sistemul economic aproba jefuirea maselor de cativa indivizi care nu fac parte obligatoriu din elite profesionale! Directionarea veniturilor catre individ nu tine niciodata cont de nevoile firesti ale acestuia! Putem considera pensionarul un servitor batran de care te-ai folosit cat a fost in putere. Cand s-a imbolnavit, il concediezi, ii pui cativa banuti in mana intinsa, si il dai afara din casa! In loc de recunostinta si multumire, ii spui: "Acum nu pot sa te mai tin! Du-te unde oi vedea cu ochii si descurca-te!"

De o suma derizorie beneficiaza si tanarul care trebuie sa-si faca o casa, sa-si continue studiile sau sa-si intemeieze o familie!

Societatea se dovedeste foarte intelegatoare cu oamenii care nu au facut nimic in viata lor si nu le este prea draga munca! Cum v-ati simti daca v-ati fi ruinat sanatatea muncind pe camp sub soare, vant si ploaie, avand mainile crapate si ati constata ca ajutorul social acordat unei persoane destul de puternice care pretinde ca nu-si gaseste loc de munca, este mai mare decat pensia dumneavoastra??? Principiul : "dezbina si stapaneste este inca functional"?

Ca simplu cetatean te trezesti in fata valurilor de scumpiri. Constatati ca viata a devenit asa de scumpa, incat nu mai poti sa tii ritmul si te indatorezi ca sa traiesti, dar vorba prozatorului: "Este un lux si sa mori!"

Haideti sa vorbim din nou despre protectie sociala, in termeni noi! Daca ai fost nedreptatit si intentionezi sa-ti cauti drepturile prin lege, renunta! Poti sa pierzi pe banii tai, bani cu care ai putea sa-ti cumperi un apartament sau o masina! Este adevarat ca nu-i dai pe toti o data, iti cumperi dreptatea in rate! Unui om simplu care nu-si permite sa-si angajeze un aparator nu i se permite sa vorbeasca sau domnul judecator i se adreseaza folosind limbajul de specialitate, pentru a-i taia pofta de dreptate! Mai sunt si taxele de timbru destul de piperate! Astfel ajungi la concluzia ca dreptatea este un lux la care poti sa renunti de dragul linistii personale!

Protectie sociala: "pe scut?" sau "sub scut?"

STAN Elena - profesor
Grup Scolar Maneciu, judetul Prahova

REDACTIA AEPADO:

Redactor-Sef: Catalin UNGURASU

Redactor-Sef Adjunct: Laurentia Mariana MEREUTA

Daca doriti sa publicati un articol in noul numar al Revistei AEPADO,
va rugam sa ne trimiteti un CV si titlul articolului dvs.
(cu o foarte succinta prezentare a continutului articolului)
la revista.aepado@gmail.com
Va asteptam!